Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
DEFOE, DANIEL
Robinson Crusoe / Daniel Defoe ; trad.: Irina Spoială. – Ed. a 3-a. - Bucureşti : Steaua Nordului, 2015
ISBN 978-606-511-459-3

I. Spoială, Irina (trad.)

821.111-31=135.1

© Toate drepturile asupra acestei versiuni sunt rezervate Editurii Steaua Nordului.
Pentru comenzi online: www.steauanordului.ro

Tel.: 0767 536 500

Daniel Defoe

Robinson Crusoe

www.steauanordului.ro

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

CUPRINS

CAPITOLUL I 5
Începutul în viaţă
CAPITOLUL II 18
Sclavie şi evadare
CAPITOLUL III 30
Naufragiat pe o insulă pustie
CAPITOLUL IV 46
Primele săptămâni pe insulă
CAPITOLUL V 67
Construirea unei case – Jurnalul
CAPITOLUL VI 80
Bolnav şi plin de gânduri
CAPITOLUL VII 93
Încercări în agricultură
CAPITOLUL VIII 102
Cercetarea împrejurimilor
CAPITOLUL IX 112
O barcă

CAPITOLUL X 127
Capre îmblânzite
CAPITOLUL XI 138
Urme de paşi în nisip
CAPITOLUL XII 151
O ascunzătoare în peşteră
CAPITOLUL XIII 166
Epava unei nave spaniole
CAPITOLUL XIV 177
Un vis împlinit
CAPITOLUL XV 189
Educaţia lui Vineri
CAPITOLUL XVI 202
Salvarea prizonierilor din mâinile canibalilor
CAPITOLUL XVII 217
Vizita răzvrătiţilor
Capitolul XVIII 232
Recuperarea corăbiei
Capitolul XIX 247
Întoarcerea în Anglia
Capitolul XX 260
Lupta dintre Vineri şi un urs

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

CAPITOLUL I

Începutul în viaţă

M-am născut în anul 1632, în oraşul York, într-o familie bună, cu toate că nu din această ţară, pentru că tatăl meu provine din Bremen şi s-a stabilit mai întâi în Hull. A dobândit o proprietate bunicică prin negoţ şi renunţând la comerţ, s-a mutat apoi în York, unde s-a însurat cu mama mea. Numele familiei mamei mele era Robinson, o familie cu reputaţie bună în acea regiune, şi de aici mă cheamă Robinson Kreutznaer; însă din cauza modificărilor cuvintelor străine în Anglia, acum ne cheamă Crusoe – aşa cum ne zicem şi ne scriem numele, sau aşa cum mă strigă întotdeauna tovarăşii mei.

Am avut doi fraţi mai mari, unul dintre ei a fost locotenent colonel într-un regiment englez de infanterie în Flandra, iniţial sub comanda faimosului locotenent Lockhart, şi a fost ucis în lupta de lângă Dunkirk împotriva spaniolilor. Ce s-a ales de celălalt frate al meu, nu am aflat niciodată, aşa cum nici tatăl sau mama mea nu au aflat ce s-a întâmplat cu mine.

Fiind al treilea fiu al familiei şi nefiind educat în scopul vreunei meserii, mintea a început de foarte devreme să-mi hoinărească. Tatăl meu, un om foarte bătrân, mi-a oferit o educaţie bună, începând cu studiul acasă şi şcoala din oraş, pregătindu-mă pentru avocatură; însă mie nimic nu îmi plăcea mai mult decât plecatul pe mare; iar această dorinţă a mea a venit în contradicţie cu dorinţele, ba chiar poruncile tatălui meu, şi împotriva rugăminţilor şi încercărilor de convingere ale mamei şi ale prietenilor mei, încât această inclinaţie a firii mele părea să aibă ceva fatal în ea, ducând de-a dreptul spre o viaţă nenorocită de care aveam să am parte.

Tatăl meu, un om înţelept şi grav, mi-a dat sfaturi importante şi extraordinare împotriva a ceea ce bănuia să fie înclinaţia mea.

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

M-a chemat într-o dimineaţă în odaia lui, unde era ţinut din cauza unei gute, şi m-a dojenit pe un ton blând în legătură cu acest subiect. M-a întrebat ce motive puteam avea, dacă nu doar o înclinaţie pasageră, de a părăsi casa părintească şi ţara natală, unde aş putea avea parte de relaţii şi o şansă de a-mi mări averea cu ajutorul industriei, dar şi o viaţă uşoară şi plină de plăceri. Mi-a spus că, pe de o parte, doar oamenii fără niciun fel de nădejde, sau pe de altă parte, cei cu o situaţie superioară, însă dornici de a căuta aventuri în afara ţării, vor să se ridice prin aventuri şi să devină cunoscuţi prin încercări ieşite din comun; şi că aceste năzuinţe erau ba prea mult pentru mine, ba prea josnice; că statutul meu era cel de mijloc, sau cum s-ar mai putea spune un statut superior al vieţii de rând, pe care îl definea, după o lungă experienţă, ca fiind cel mai bun statut din lume, cel mai potrivit pentru bunăstarea fiinţei umane, ferit de nefericiri şi greutăţi, de munci şi suferinţe atât de comune omenirii, şi fără a fi împovăraţi de orgoliu, bunăstarea, ambiţia şi invidia specifică păturilor superioare ale omenirii. Mi-a spus că aş putea să-mi dau seama că acest statut al meu este unul fericit prin faptul că toate celelalte păturii îi invidiază; că regi s-au plâns deseori din cauza consecinţelor devastatoare ale faptului de a fi născuţi cu un statut înalt şi dorindu-şi să se afle la mijlocul celor două extreme, între clasa de jos şi cea de mijloc; chiar şi înţeleptul care a cerut prin rugăciune o stare între sărăcie şi bogăţie, recunoaşte statutul de mijloc ca model de fericire.

Mi-a spus să mă gândesc bine şi am să văd că toate nenorocirile vieţii se împart între păturile superioare şi cele inferioare ale omenirii, pe când pătura de mijloc a avut parte de cele mai puţine dezastre şi nu a fost expusă atâtor vicisitudini ca celelalte; ba mai mult, nu erau expuşi atâtor neplăceri şi tulburări trupeşti sau ale minţii, pentru că ei înşişi atrăgeau aceste tulburări asupra lor din cauza modului în care trăiau, fie prin viaţa plină de vicii, belşug şi extravaganţe, sau prin munca grea, nevoi şi lipsuri. A mai spus că viaţa păturii de mijloc a societăţii este sortită feluritelor virtuţi şi plăceri, că pacea şi belşugul ne era sortit; iar

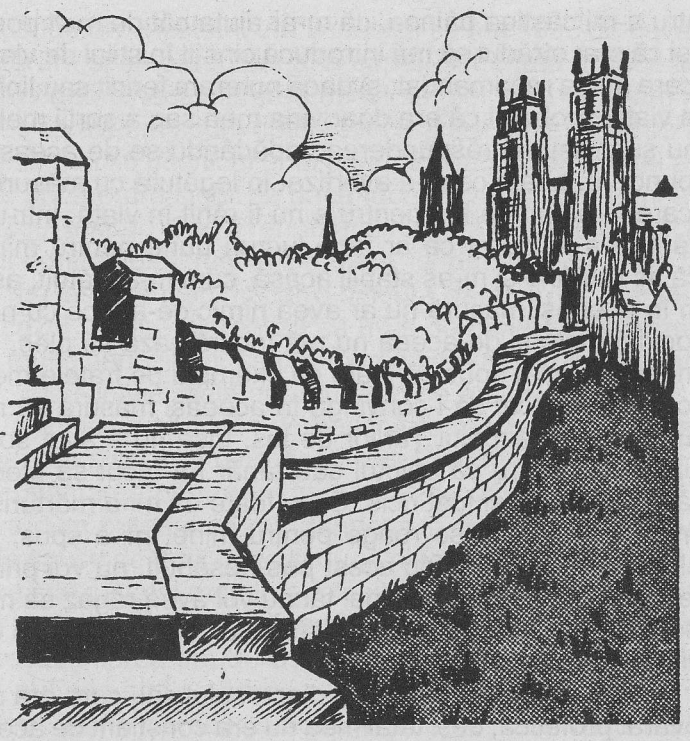

cumpătarea, liniştea, sănătatea, societatea, toate aceste aspecte agreabile ale vieţii, şi toate plăcerile de dorit, erau o binecuvântare ale vieţii clasei de mijloc; şi în acest mod, omul trece prin viaţă în linişte şi iese din ea altfel, fără ruşinea muncii de jos, sau cea a capului, fără a fi vândut unei vieţi în robie pentru a-şi câştiga o pâine, sau chinuit din cauza unor condiţii îngrozitoare care răpesc sufletul de linişte, iar trupul de odihnă, fără a fi ros de invidie sau dorinţe arzătoare secrete pentru lucruri măreţe; ci alunecă uşor prin viaţă, gustând cu măsură plăcerile vieţii, fără a-i simţi amarul, fericit şi conştienţi cu fiecare experienţă a zilei că trăiesc o viaţă frumoasă.

Apoi m-a rugat cu sinceritate şi cu multă afecţiune să nu mă joc cu tinereţea mea, şi nici să nu mă arunc în nenorociri cu care nici natura şi nici statutul meu social nu sunt familiarizaţi. Mi-a spus că nu e necesar să-mi caut de lucru

pentru a-mi câştiga pâinea, că m-ar ajuta cât de mult posibil, şi că s-ar strădui să mă introducă cinstit în stilul de viaţă pe care mi l-a recomandat, şi dacă nu eram fericit sau liniştit în viaţă, probabil că era doar vina mea sau a sorţii mele. Şi nu şi-ar asuma răspunderea, lepădându-se de această răspundere, odată ce m-a avertizat în legătură cu măsurile pe care le-aş putea lua pentru a nu fi rănit în viaţă. Într-un cuvânt m-a asigurat că ar face lucruri bune pentru mine dacă aş rămâne şi m-aş stabili acasă, cum m-a sfătuit, aşa cum în aceeaşi măsură nu ar avea nimic de-a face cu nenorocirile mele şi de aceea nu mă încurajează să plec. Şi în încheiere mi-a spus că îl am ca exemplu pe fratele meu pe care a încercat să-l convingă în aceeaşi măsură să nu se înroleze în războiul Ţărilor de jos, însă nu a avut sorţi de izbândă pentru că spiritul său tânăr l-a făcut să plece în război, unde a şi fost ucis. Şi cu toate că mi-a mărturisit că nu va înceta să se roage pentru mine, mi-a spus, în acelaşi timp, că dacă fac acest pas nesăbuit, nu voi primi binecuvântarea divină, iar mai târziu voi avea răgaz să mă gândesc la faptul că am neglijat sfatul lui, atunci când nu va fi nimeni să-l ajute la nevoie.

În această ultimă parte a discursului său care era cu adevărat profetică, deşi tatăl meu nu era conştient de acest lucru, am observat lacrimi ce-i curgeau şiroaie pe obraz, mai ales atunci când a vorbit despre fratele meu care fusese ucis, şi despre faptul că voi avea timp să mă căiesc, însă nu va avea cum să mă mai ajute, era atât de afectat încât şi-a întrerupt discursul şi mi-a spus că are inima atât de îngreunată, că nu-mi mai poate spune nimic.

Eram cu adevărat afectat de cuvântarea lui şi pe bună dreptate, cine nu ar fi fost? Am decis să nu mai plec în străinătate şi să mă stabilesc acasă, aşa cum dorea tatăl meu. Dar, vai! în doar câteva zile am uitat totul şi repede, pentru a împiedica orice alte comentarii ale tatălui meu, la doar câteva săptămâni după cele discutate, am hotărât să fug cât mai departe de el. Însă nu am făcut-o în grabă, aşa cum mă împingea febra deciziei de moment, ci am luat-o pe mama de-o parte, când am crezut că e în toane mai bune, şi i-am spus că mintea mea era atât de hotărâtă să

vadă lumea, încât îmi era imposibil să mă apuc de ceva cu hotărâre şi să o duc până la capăt, şi că tata ar face bine să-mi dea binecuvântarea decât să plec fără ea. I-am mai spus că aveam acum optsprezece ani şi deci, era prea târziu să mai fiu ucenicul unui negustor sau ajutorul unui avocat, şi că eram sigur că dacă făceam acest lucru, mi-aş fi pierdut timpul, şi aş fi renunţat cu siguranţă înaintea încheierii contractului, fugind pe mare; şi dacă ar vorbi cu tata să mă lase să plec măcar o singură dată, nu aş mai pleca în cazul în care aş realiza că nu e de mine; şi aş promite, cu multă seriozitate, să recuperez timpul pierdut pe mare.

Cuvintele mele au înfuriat-o pe mama. Mi-s spus că nu are niciun rost să-i vorbească tatălui meu despre aşa ceva, că ştia prea bine despre dorinţa mea de a primi binecuvântarea pentru un lucru atât de dăunător mie, şi se mira cum puteam să mă gândesc la aşa ceva după toate cele spuse de tatăl meu, şi după blândeţea şi bunătatea pe care ştia că tatăl meu le-a folosit cu mine când mi-a vorbit. Pe scurt, dacă îmi voi distruge viaţa, nu voi fi ajutat, şi nici binecuvântarea pentru aşa ceva nu voi primi. Cât despre ea, nu vrea să fie părtaşă distrugerii mele şi nici să nu mă aştept să fie de acord, atâta vreme cât tatăl meu refuză să-şi dea consimţământul.

Cu toate că la început mama a refuzat să-i zică tatălui cele discutate cu mine, am aflat mai târziu că a făcut-o şi că, după ce-şi arătă îngrijorarea, tatăl meu i-a zis mamei oftând:

– Băiatul nostru ar fi fericit dacă ar rămâne acasă; însă dacă pleacă, ar fi cel mai nenorocit om din lume cu putinţă, nu pot da binecuvântarea pentru aşa ceva.

Nici nu trecu un an după toate acestea că am şi fugit, deşi în tot acest timp, am rămas cu încăpăţânare surd la toate îndemnurile de a mă iniţia în afaceri, şi am avut dese discuţii cu părinţii din cauza faptului că erau total împotriva dorinţelor pe care le nutream. Însă aflându-mă într-o zi din întâmplare în Hull, şi fără vreun gând de a pleca la acea vreme, unul dintre tovarăşii mei tocmai pleca la Londra la bordul corăbiei tatălui său, îndemnându-mă îmbietor, cum

Libris
Respect pentru oameni și cărți

numai oamenii mării o pot face, să îi însoţesc fără să trebuiască să plătesc ceva pentru călătorie; nu am mai cerut consimţământul nici tatălui şi nici mamei mele, şi nici măcar vorbă nu am trimis despre ceea ce am hotărât să fac. I-am lăsat mai degrabă să audă despre mine la întâmplare, fără să cer binecuvântarea divină sau cea a tatălui, fără să mă gândesc la circumstanţe sau consecinţe, iar într-o secundă de nenoroc, Dumnezeu ştie de ce, pe 1 septembrie 1651, am urcat la bordul navei ce pleca spre Londra. Niciodată, cred, nenorocirile unui tânăr aventurier nu au început mai de timpuriu şi nici nu au durat atât cât ale mele. Nici bine nu a părăsit nava portul Humber, că vântul începu să sufle, iar marea să se învolbureze înfricoşător; şi cum nu fusesem niciodată pe mare, mă simţeam cumplit de rău şi eram în

aceeaşi măsură îngrozit. Am început să mă gândesc serios la ceea ce făcusem şi cât de justă era pedeapsa cerului pentru ticăloasa mea fugă de la casa părintească şi faptul că am abandonat datoria de fiu. Toate poveţele părinţilor, lacrimile tatălui şi rugăminţile mamei, îmi reveneau vii în minte. Şi conştiinţa mea, care nu ajunsese la o asemenea intensitate până atunci, îmi reproşa dispreţul arătat faţă de sfaturile părinteşti şi încălcarea datoriei faţă de Dumnezeu şi tatăl meu.

Toate acestea se întâmplau în timp ce furtuna creştea şi marea era tot mai înaltă, cu toate că mi-a fost dat să văd şi mai rău de multe ori de atunci; nu, nu mai rău decât mi-a fost dat să văd câteva zile mai târziu, însă a fost îndeajuns încât să mă afecteze, fiind un tânăr marinar care nu văzuse multe lucruri asemănătoare până atunci. Mă aşteptam ca fiecare val să ne înghită sau ca nava să se scufunde, aşa cum am şi crezut, în adâncul mării, iar noi nu am mai fi ieşit de acolo vreodată; iar în această agonie a minţii mi-am promis că dacă Dumnezeu îmi va cruţa viaţa în această călătorie, dacă am să mai pun vreodată piciorul pe pământ, aş merge direct acasă la tatăl meu şi nu aş mai urca pe o corabie niciodată în viaţa mea; şi i-aş urma sfatul şi nu aş mai da peste asemenea nenorociri vreodată. Abia acum înţelegeam pe deplin înţelepciunea observaţiilor sale în legătură cu statutul clasei de mijloc, cât de lin şi lipsit de griji îşi trăise tatăl său viaţa, şi nu a fost vreodată expus furtunilor pe mare sau nenorocirilor pământului. Aşa că luasem hotărârea să mă întorc acasă la tatăl meu, ca un adevărat fiu risipitor.

Aceste gânduri înţelepte au stăruit pe toată durata furtunii şi, într-adevăr, puţin după aceea; însă a doua zi vântul a scăzut, iar marea a devenit mai calmă şi începusem să mă deprind cu asta. Însă am rămas serios tot restul zilei, suferind încă de rău de mare; spre apus vremea s-a îmbunat, vântul era pe sfârşite şi urmă o seară fermecătoare; soarele a apus într-un asfinţit perfect şi a răsărit a doua zi dimineaţă cu aceeaşi putere. Cu o mică adiere de vânt, cu marea calmă şi soarele strălucind deasupra-i, era cea

Libris.ro
Respect pe

mai încântătoare priveliște ce mi-a fost dat să văd vreodată, așa credeam.

Dormisem bine în acea noapte și nu mai aveam rău de mare, eram vesel, privind cu mirare marea care numai cu o zi înainte fusese atât de aspră și înfricoșătoare, surprins că putea fi atât de calmă și plăcută la puțin timp după furtună. Iar acum tovarășul meu, cel care m-a ademenit să plec, de teamă că intențiile mele de a mă întoarce acasă ar persista, se apropie de mine:

– Ei, Bob, cum te simți după furtună? mă întrebă bătându-mă pe umăr. Pun rămășag că te-a înspăimântat rafala de vânt de noaptea trecută, așa-i?

– Numeşti aia rafală de vânt? am răspuns, a fost furtună în toată regula.

– Ce furtună prostuțule, numeşti aia furtună? păi, nici pe departe de așa ceva; dă-ne o corabie straşnică și o bucățică de mare și o asemenea rafală de vânt e floare la ureche pentru noi; însă tu, Bob, eşti doar la început de drum. Hai mai bine la un punch și să dăm uitării toate astea. Vezi ce vreme frumoasă e acum?

Și ca să dau uitării această parte tristă a povestirii, am avut un chef marinăresc pe cinste; băutura a fost pregătită iar eu pe jumătate perpelit, astfel că în acea noapte nenorocită mi-am înecat toate regretele și gândurile legate de ceea ce făcusem, și toate deciziile pentru viitor. Într-un cuvânt, odată ce marea s-a liniștit după încetarea furtunii, iar gândurile mele fugare au încetat, temerile mele de a fi înghițit de valuri fuseseră și ele date uitării, iar dorințele mele de dinaintea furtunii au revenit, și am uitat cu totul de promisiunile pe care le făcusem la vreme de necaz. E adevărat că uneori mă mai trezeam gândindu-mă și aceste gânduri se chinuiau să-mi revină în minte, însă le-am alungat și m-am ferit de ele ca de ciumă. Folosindu-mă de compania tovarășilor mei și a băuturii, am reușit să controlez acele crize – pentru că așa le numeam; iar în cinci, șase zile am reușit să am control total asupra conștiinței mele, ca oricare alt tânăr hotărât să nu se mai ostenească cu asemenea gânduri nici dacă ar dori. Însă mi-a fost dat

să trec printr-o altă încercare; iar Providența, așa cum procedează de cele mai multe ori în situații asemănătoare, s-a hotărât să mă lase fără grai; pentru că dacă nu luam cele întâmplate drept izbăvire, aș fi fost mai rău decât cel mai înrăit om, care cu siguranță ar fi văzut în această întâmplare atât nădejdea cât și pericolul care mă așteptau.

Într-a șasea zi de când eram pe mare, am ajuns în apele Yormouth-ului; pentru că vântul sufla în direcția opusă și vremea era liniștită, parcursesem foarte puțin după acea furtună. Am fost forțați să ancorăm și să rămânem aici pentru șapte sau opt zile, vântul continuând să bată dinspre sud-vest, timp în care un număr mare de corăbii au sosit din partea Newcastle, așteptând ca toate celelalte vânt propice pentru a pleca.

Cu toate acestea nu ar fi trebuit să așteptăm atât de mult vânt mai bun, ci să ne lăsăm purtați de el, pentru că peste patru, cinci zile de așteptări vântul deveni și mai puternic. Însă cum acel loc era socotit la fel de bun ca un port, iar noi eram bine ancorați acolo, oamenii noștri fără griji și prea puțin agitați de vreun pericol și-au petrecut timpul prin odihnă și distracție, așa cum obișnuiesc marinarii; dar în dimineața celei de-a opta zi, vântul s-a întețit, și ne-am apucat cu toții să ridicăm pânzele și să punem totul la locul lui, în așa fel încât corabia să o ia din loc cât de ușor posibil. Până la amiază marea se învolbură și mai tare, iar corabia înaintă cu toată forța înainte, trecând prin mai multe mări, și o dată sau de două ori chiar am crezut că ajunsesem acasă; după care căpitanul ne-a poruncit să aruncăm ancora de rezervă ca să înaintăm cu două ancore, lanțurile lor fiind întinse până la maxim.

Într-adevăr se pornise o furtună teribilă, iar acum puteam citi teroarea și surprinderea chiar și pe fețele marinarilor. În timp ce căpitanul, altminteri un om cu experiență în protejarea corăbiilor la vreme de restrişte, intra și ieșea din cabină în apropierea mea, și îl auzeam cum își tot spunea în șoaptă: „Doamne, fie-ți milă de noi! Suntem cu toții pierduți! Suntem cu toții distruși!” și alte lucruri asemănătoare. În tot acest timp, eu zăceam ca un tont în cabină, care se

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

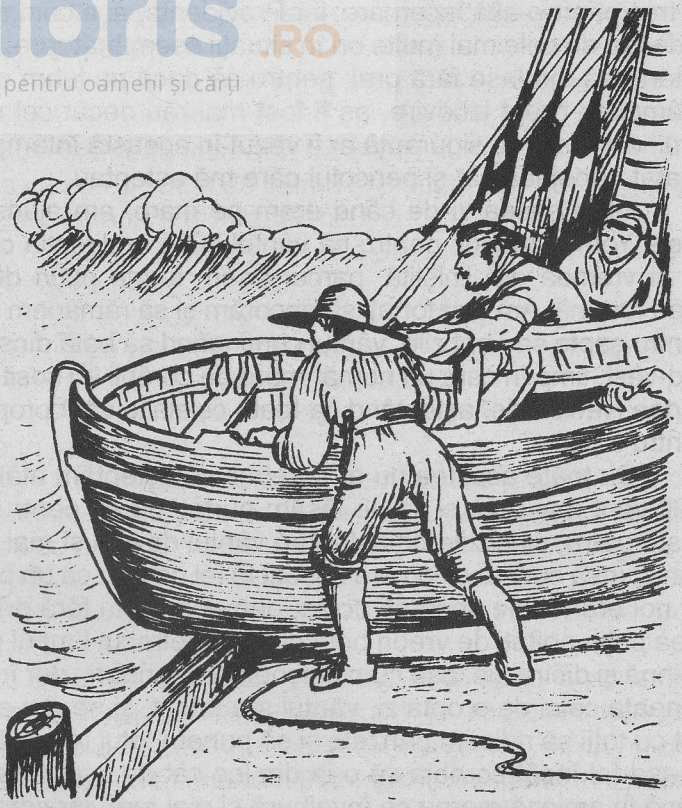

afla în apropierea cârmei, neputând să îmi descriu starea de spirit: îmi aminteam cu părere de rău prima dată când m-am căit şi de faptul că am uitat de căinţă fără să clipesc, împietrindu-mi inima; crezusem că primejdia morţii trecuse, iar această furtună va fi nimic pe lângă prima. Însă când însuşi căpitanul trecu pe lângă mine, cum am zis mai devreme, şi a spus că suntem pierduţi, am fost de-a dreptul îngrozit. Am ieşit din cabină şi m-am uitat afară, o asemenea priveliişte sinistră nu îmi fusese dat să văd vreodată: valurile aveau înălţimea munţilor şi se spărgeau de corabia noastră la distanţă de patru, cinci minute; când am privit în jur, nu am văzut decât nenorociri; două corăbii ancorate în apropierea noastră, aveau catargele rupte şi erau pline de apă, iar oamenii noştri strigau cât îi ţinea gura că o corabie

ancorată undeva în faţa noastră era scufundată. Alte două corăbii, smulse din lanţurile ancorelor, erau aruncate în largul mării, la voia întâmplării, şi asta fără vreun catarg în picioare. Corăbiile uşoare se descurcau mai bine, fără să depună un aşa efort; două sau trei trecură pe lângă noi ca vântul, doar cu un rând de pânze ridicate.

Spre seară şeful de echipaj ceru căpitanului nostru permisiunea de a tăia unul dintre catarge, însă acesta din urmă nici nu vroia să audă; dar când şeful de echipaj răspunse că în cazul în care nu o vor face, corabia se va scufunda, acesta consimţi imediat. Când au tăiat acel catarg, cel principal se mişca în toate părţile fără suport scuturând corabia atât de tare, încât au fost obligaţi să-l taie şi pe acesta, rămânând goală puntea.

Oricine poate să-şi dea seama în ce stare trebuie să fi fost în faţa acestor întâmplări, o dată pentru că eram un marinar tânăr şi fără experienţă, iar a doua oară pentru că mă speriasem atât de tare la prima furtună. Însă dacă ar fi să mă gândesc acum la ceea ce simţeam şi gândeam atunci, eram de zece ori mai înspăimântat, iar intenţiile şi deciziile mele de căinţă erau şi mai puternice ca prima dată, şi dacă mai adaug la toate aceste gânduri şi spaima de furtună, mi-e imposibil să mai descriu imaginea. Însă ce era mai rău abia acum începea; furtuna continuă cu o asemenea furie, încât înşişi marinarii mărturisiră că nu văzuseră niciodată ceva mai rău. Corabia noastră era bună, însă pentru că era plină cu apă şi se legăna puternic din cauza valurilor, marinarii strigau din când în când că se va scufunda. Într-un fel era spre norocul meu că habar nu aveam ce înseamna „a se scufunda", însă asta până am întrebat. Cu toate acestea, furtuna era atât de violentă încât mi-a fost dat să văd ceea ce nu se întâmplă des: căpitanul, şeful de echipaj şi alţii mai cu sânge rece decât ceilalţi de pe vas se apucară de rugăciuni, aşteptând dintr-o clipă în alta să se ducă la fund. La miezul nopţii, de parcă nu eram îndeajuns de nefericiţi, unul dintre marinari care cercetase corabia a anunţat că a apărut o scurgere, iar altul că în cală apa a ajuns de aproape un metru. Apoi am fost toţi chemaţi să pompăm apa. La cele auzite mi-a stat inima în

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

loc, cel puţin aşa am crezut, şi m-am prăvălit pe marginea patului în cabină, însă marinarii m-au ridicat spunându-mi că eram la fel de capabil să pompez apa ca oricare altul din echipaj; auzind acestea m-am ridicat şi m-am dus să ajut, muncind cu toată puterea. În acest timp căpitanul zări nişte corăbii uşoare care erau forţate să se lase duse de valuri pentru că erau imposibil de controlat, şi pentru că se apropiau tot mai mult de corabia noastră, acesta se văzu nevoit să tragă semnalul de alarmă. Cum eu nu ştiam ce e zgomotul acela, am crezut că s-a rupt corabia, sau altceva înfricoşător s-a întâmplat. Mai precis, am fost atât de uimit, că am leşinat. Cum într-un moment ca acesta nimeni nu avea timp să se gândească la celălalt, nu am fost băgat în seamă şi nu a întrebat nimeni ce s-a întâmplat cu mine; un alt marinar se duse imediat la pompă, şi m-a dat la o parte cu piciorul, lăsându-mă să zac, gândind că sunt mort; şi mi-a luat ceva timp până mi-am revenit.

Am continuat să pompăm, însă apa continua să crească în cală, până când am realizat că se va scufunda; şi cu toate că furtuna părea să se mai fi liniştit puţin, era imposibil să ne ducă până în apropierea unui port. În aceste condiţii căpitanul continuă să arunce semnalele de alarmă, când o corabie uşoară din faţa noastră ne-a auzit şi a trimis în larg o barcă de salvare. Doar printr-o minune a ajuns acea barcă până la noi; dar era imposibil să coborâm la bordul acelei bărci sau ca ea să se apropie de corabia noastră, dar în cele din urmă s-a apropiat căci marinarii vâsleau cu putere, riscându-şi vieţile ca să le salveze pe ale noastre. Marinarii noştri au aruncat peste pupă o frânghie la care era ataşată o baliză, încercând să o îndrepte spre oamenii din barcă, aceştia din urmă au prins-o după nenumărate încercări şi după mult noroc, iar noi am coborât ţinându-ne cât mai aproape de pupă. Nu avea niciun rost, odată ce eram în barcă, să încercăm să ajungem la corabia lor; şi am ajuns la concluzia că e mai bine să lăsăm barca să ne conducă, şi să intervenim numai atunci când ne îndreptam spre ţărm; iar căpitanul nostru le promise că dacă ne duce cu bine la mal, va pune

o vorbă bună pentru ei. Aşa că mai vâslind, mai duşi de valuri, barca se îndreptă spre nord, alunecând spre mal, până aproape de Winterton Ness.

Nici nu trecu un sfert de oră de când coborâsem, că am şi văzut corabia cum se scufundă şi atunci am înţeles pentru prima dată ce înseamnă o corabie scufundată în mare. Trebuie să admit că abia dacă m-am uitat când marinarii mi-au zis că se scufundă, pentru că din momentul în care marinarii mai degrabă m-au coborât ei în barcă, decât am făcut-o sigur, eram mai mult mort decât viu, din cauza spaimei, a gândurilor negre şi a fricii pentru ce mă aşteapta.

Pe când eram în această stare – cu marinarii vâslind neîncetat ca să ducă barca la mal – puteam vedea (când barca era ridicată de valuri, se putea zări malul) o mare de oameni alergând de-a lungul ţărmului ca să ne ajute atunci când ne apropiam îndeajuns; însă abia dacă ne mişcam spre ţărm, şi nici nu a fost posibil să o facem până când, abia după farul din Winterton, malul scădea la nord, spre Cromer, şi în felul acesta ţărmul reduse puţin puterea vântului. Şi iată-ne ajunşi, nu fără greutate, iată-ne ajunşi nevătămaţi la ţărm, apoi am mers pe jos până la Yarmouth unde, ca nişte oameni nenorociţi ce eram, am fost primiţi cu multă omenie, până şi funcţionarii oraşului şi-au arătat omenia; ne-au găzduit în locuinţe pe măsura unor negustori şi proprietari de corăbii, şi ne-au dat bani atât cât să ne ducă fie la Londra fie înapoi la Hull, după cum credeam noi de cuviinţă.

De aş fi avut înţelepciunea să mă întorc în Hull, şi să fi mers acasă, aş fi fost fericit, iar tatăl meu ar fi tăiat cel mai gras viţel, la fel ca în parabola fiului risipitor; însă tata a auzit că nava pe care fugisem naufragiase în Yarmouth Roads şi a trebuit să treacă ceva timp până când a aflat că eram în siguranţă.

Dar soarta nefericită nu a făcut decât să mă împingă înainte, cu o încăpăţânare neîntâlnită până atunci; şi cu toate că de multe ori o voce interioară, conştiinţa, îmi striga să mă întorc acasă, totuşi nu aveam niciun fel de putere să o fac. Nu ştiu cum să o numesc, să fie o putere atotputer-